

חבורה חיי שרה

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לוי בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

L'argent de nos jours

בבא מציעא דף עד.

אמר רב פפי משמיה דרבא: האי סיטומתא - קנא.
למאי הלכתא? רב חביבא אמר: למקנא ממש. רבנן
אמרי: לקבולי עליה מי שפרע. והלכתא לקבולי עליה
"מי שפרע". ובאתרא דנהיגו למקני ממש - קנו.

רש"י - סיטומתא - חותם שרושמי החנונים על החביות של יין שלוקחין
הרבה ביחד ומניחין אותו באוצר הבעלים ומוליכין אותו אחת אחת
למכור לחנות ורושמיין אותם לדעת שכל הרשומות נמכרות:

בבא בתרא דף קעב.

ההוא שטרא דנפק לבי דינא דרב הונא, דהוה כתיב
ביה: "אני פלוני בר פלוני לויתי מנה ממך" [קעב]:
אמר רב הונא: "ממך" - אפילו מירש גלותא, ואפילו
משבור מלכא. אמר ליה רב חסדא לרבה: פוק עיין בה,
דלאורתא בעי לה רב הונא מינך. נפק דק ואשכח -
דתנא: גט שיש עליו עדים ואין בו זמן, אבא שאול
אומר: אם כתוב בו "גרשתיה היום" - כשר. אלמא
"היום" - ההוא יומא דנפיק ביה משמע; הכא נמי,
ממך - מההוא גברא דנפיק מתותי ידיה משמע.

בבא מציעא דף מז:

אמר רבי יוחנן: דבר תורה מעות קונות, ומפני מה
אמרו משיכה קונה - גזירה שמה לאמר לו "נשרפו
חטיף בעליה". סוף סוף, מאן דשדא דליקה בעי
שלומי! אלא: גזירה שמה תפול דליקה באונס. אי
מוקמת להו ברשותיה - מסר נפשיה, טרח ומציל. ואי
לא - לא מסר נפשיה, טרח ומציל. ריש לקיש אמר:
משיכה מפורשת מן התורה. מאי טעמא דריש לקיש?
אמר קרא: "וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד
עמיתך", דבר הנקנה מיד ליד.

קידושין דף כו.

מתני' נכסים שיש להם אחריות - נקנין בכסף ובשטר
ובחזקה. שאין להם אחריות - אין נקנין אלא במשיכה.
נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם
אחריות בכסף ובשטר ובחזקה, וזוקקין את הנכסים
שיש להם אחריות ליטבע עליהן. גמ' בכסף מנלו?
אמר חזקיה: אמר קרא: "שדות בכסף יקנו". ואימא
עד דאיכא שטר, דכתיב: "וכתוב בספר וחתום!"
אי כתיב "יקנו" לבסוף - כדקאמרת, השתא דכתיב
"יקנו" מעיקרא, כסף - קני, שטר - ראיה בעלמא הוא.
אמר רב: לא שנו אלא במקום שאין כותבין את השטר,
אבל במקום שכותבין את השטר - לא קנה. ואי פריש
- פריש.